

תוספות discusses a related issue:

The ר"ח wrote: we have seen the view of our Rabbis the ז"ל – כתב רבינו חננאל ראינו לרבותינו הגאונים זכרונם לברכה

– **that this מחזיק** who now lost this field – **דהאי מחזיק**

– **cannot enter into a lawsuit** – לית ליה למיחת לדינא

– **with the original owner of the land**¹ (the מערער) – **בהדי מריה דארעא**

– **but rather the מוכר who sold it to the מחזיק** – **אלא האי דזבין ליה**

– **enters in a lawsuit with the מערער**. The reason is that the מערער can say to the מחזיק you and I have no business with each other. I did not sell you anything, so you can have no complaints against me. The only one that the מחזיק can sue is the מוכר, who sold him this field.²

תוספות offers a dissenting view:

the רשב"א does not agree with the ruling of the גאונים – **ואין נראה לרבי שמשון בן אברהם**

– **for** we have a ruling, that – **דהא**

– **any rights that he may acquire** – **כל זכות שתבא לידי**

– **the first buyer (the מוכר) sold to the second buyer (the מחזיק)** – **מכר ראשון לשני**

– **and the מערער cannot push away the מחזיק and say to him** – **ולא יוכל לדחות ולומר לו**

– **you are not my litigant;** we have no common interest. Whatever right the original מוכר has to contest the מערער concerning this property that he claims he bought from him; all these rights are transferred to the subsequent buyer; the מחזיק.

The רשב"א proves his point:

– **and later we find explicitly** – **ולקמן אשכחן בהדיא**

– **concerning the one who dwelt in an attic in קשתא** – **גבי ההוא דדר בקשתא בעליתא**

– **that the מערער could not say to him** – **דלא מצי למימר ליה**

– **you are not my litigant** – **לאו בעל דברים ידידי את**

– **but rather if the מחזיק would have found עדים** – **אלא אי הוה משכח סהדי**

– **that the מוכר lived there for one day** – **דדר ביה ההוא גברא חד יומא**

– **the ר"ח would have placed the property in the possession of the מחזיק**.³ We derive from there that the מחזיק is a דבר בעל דבר with the מערער.

¹ This is perhaps what the גמרא means when it states: זיל לאו בעל דברים ידידי את!

² It would seem that according to the גאונים even if the מחזיק has יומא בה חד יומא, it is only the מוכר that can take the מערער בי"ד, not the לוקח. This would conflict with the previous רשב"א.

³ Others question this proof. In the case of קשתא בעליתא, the מחזיק has ג' שנים and the מערער wants to be מוציא from him; obviously the מחזיק is a דבר בעל דבר. However, when there was no ג' שנים, the גאונים maintain that the מחזיק is not a דבר בעל דבר of the מערער.

The Tosfos maintain that the מחזיק is not a בע"ד of the מערער and the רשב"א disagrees.

Summary – Entire תוספות

Tosfos maintains that if the מערער has no עדים then the מחזיק is believed (even without ג' שנים (חזקת ג' שנים) to claim that קמי דידי or מפלגיא זבינתה דזבנה מינך קמי דידי דר בה חד יומא.

We do not say למפרע מיגו. Nevertheless, according to the רשב"א, the מחזיק may bring עדים that דר בה חד יומא, and will retain the field on the basis of טענין. The ר"י disagrees. The Tosfos maintain that the מחזיק is not a בע"ד with the מערער.

Thinking it over

מיגו למפרע לא אמרינן⁴ that מנה לי בידך of סוגיא תוספות proves from the case. Seemingly that case is entirely different, since originally when he had the מיגו he did not attempt to acquit himself, but rather to obligate himself, by saying 'I owe the money'. How can we possibly derive from there that מיגו לא אמרינן!?

ברוך רחמנא דסייען!!!

Blessed be the Merciful one Who assisted us!!!

⁴ See section 3.